Dosarul nr. 3-5106/2024
2-24143623-12-3-16122024

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

27 februarie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ecaterina Mihailov

examinând în ședință de judecată închisă acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie, privind anularea deciziei nr. *****/DAA din 21 octombrie 2024 și obligarea pârâtului să-i acorde azilul pe teritoriul Republicii Moldova,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 16 decembrie 2024, ***** s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu acțiune împotriva Inspectoratului General pentru Migrație privind anularea deciziei nr. *****/DAA din 21 octombrie 2024 și obligarea pârâtului să-i acorde azilul pe teritoriul Republicii Moldova.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, prin decizia nr. *****/DAA din 21 octombrie 2024 a Direcţiei Azil şi Apatridie a Inspectoratului General pentru Migraţie al MAI a fost respinsă cererea de azil a reclamantului. Decizia i-a fost comunicată la 04 noiembrie 2024. ***** nu este de acord cu această decizie, o consideră ilegală şi pasibilă anulării.

Reclamantul a menționat că s-a născut la *****, în India, este de naționalitate indian și de religie musulman. În Republica Moldova a venit cu scopul de a solicita azil.

Reclamantul a precizat că a plecat din India, din motiv că în țara de origine nu are de lucru. Respectiv, a plecat în Dubai, unde a obținut viză turistică în Republica Moldova la compania „LORIDON”, pentru care a lucrat, care nu l-a plătit și l-a concediat.

Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, reclamantul a invocat că este de religie musulman, dar majoritatea populației în țara de origine sunt de religie hindi și, din acest motiv, este permanent presat de restul populației

din țara de origine. În argumentarea cererii de chemare în judecată a specificat că dorește să rămână în Republica Moldova pentru a avea o viață normală, fără tortură psihologică din partea populației din țara de origine.

Consideră că decizia contestată este pasibilă anulării, deoarece este ilegală în fond, fiind emisă contrar prevederilor Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008, privind azilul în Republica Moldova.

Reclamant a precizat că, potrivit reglementărilor art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște la solicitare străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

În conformitate cu prevederile art. 42 alin. (2) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, la soluționarea cererilor de azil, autoritățile competente au obligația să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau de a fi expus la un risc serios, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine.

Potrivit reclamantului, în decizia contestată lipsește atât „cercetarea tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil", prevăzută de art. 42 al Legii nr. 270, cât și întemeierea autorităților competente „pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine", care este obligatorie în virtutea prevederilor art. 48 al aceleiași legi.

Potrivit reclamantului, din motivarea deciziei autorității pârâte se observă faptul că Direcția azil și apatridie din cadrul Inspectoratului General pentru Migrație al MAI nu a efectuat o verificare minuțioasă a cererii reclamantului de oferire a unei protecții pe teritoriul Republicii Moldova.

Obiecțiile pârâtului:

Inspectoratul General pentru Migrație, la 09 ianuarie 2025, a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de către ***** ca fiind nefondată și ilegală, or cererea înaintată nu întrunește condițiile necesare pentru recunoașterea statutului de refugiat conform

art. 17 din Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270/2008 și condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 din legea menționată.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că, ***** a invocat că s-a născut la *****, în or. *****, India. Este de naționalitate indian și de religie musulman. La 18 aprilie 2024, solicitantul s-a adresat cu o cerere de azil în Republica Moldova.

În susținerea identității sale, solicitantul de azil a prezentat Direcției azil și și apatridie pașaportul național ***** nr. *****, eliberat la , ***** și valabil până la *****.

În cadrul interviului, solicitantul a comunicat că din țara de origine a plecat în Emiratele Arabe Unite, or. Dubai, unde la ambasada Republicii Moldova a obținut viză turistică. Respectiv, la 02 februarie 2024, reclamantul a venit în Republica Moldova, angajându-se în funcția de croitor la compania „LORIDON”. Însă, din considerentul cu nu i se achita salariul, solicitantul de azil a menționat că s-a pomenit în situația de aflare ilegală pe teritoriul țării, astfel a solicitat azil.

De asemenea, solicitantul a relatat că sosirea sa în Republica Moldova l-a costat suma de 4000 dolari (SUA), bani împrumutați și pe care trebuie să-i restituie.

Un alt motiv invocat de solicitant, a fost legat de apartenența la religia musulmană. ***** a relatat că musulmanii constituie 10-15% din populația țării sale de origine, majoritatea sunt de religie hindi, din care motiv permanent este presat psihologic din partea societății non-musulmane. A schimbat și locul de trai în altă regiune, dar situația nu s-a schimbat.

Referitor la motivul solicitării azilului, acesta a declarat că din cauza că permisul de ședere i-a fost anulat, aflarea pe teritoriul Republicii Moldova a devenit ilegală. Urmare, a decis să rămână în continuare pe teritoriul Republicii Moldova pentru a activa și a avea o viață normală, fără tortură psihologică din partea populației din țara de origine pe motiv religios.

Referitor la alte detalii și elemente ale stării de fapt se face referire la conținutul dosarului.

În conformitate cu prevederile art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270/2008 privind azilul, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nicio cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Potrivit art. 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul, (1) Actele considerate ca fiind o persecuție, în sensul art. 17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art. 15 alin. (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menționată la lit. a).

(2) Actele de persecuție care pot fi calificate ca atare potrivit alin. (1) pot să ia forma:

a) actelor de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporționate;

d) imposibilității rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporționate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații:

a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine;

c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit pct. 51 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, nu există o definiție universală acceptată a „persecuției”, iar diferitele tentative de a formula o astfel de definiție au avut un succes limitat.

Din art. 33 al Convenției din 1951, se poate deduce că o amenințare a vieții sau a libertății pe motiv de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenență la un anumit grup social constituie întotdeauna persecuție. Alte violări grave ale drepturilor omului din aceleași motive - vor constitui, de asemenea, persecuție.

Referitor la acest element, au fost luate în considerare aserțiunile solicitantului, și anume apartenența la religia musulmană. De către autoritatea publică s-a reținut că, reclamantul a relatat că musulmanii constituie 10-15% din populația Indiei, majoritatea sunt de religie hindi, din care motiv permanent este presat psihologic din partea societății. A schimbat și locul de trai în altă regiune dar, situația nu s-a schimbat.

Totodată, acesta a declarat că din cauza că permisul de ședere i-a fost anulat, aflarea pe teritoriul Republicii Moldova devenise ilegală. Urmare, a decis să rămână în continuare pe teritoriul Republicii Moldova pentru a activa și a avea o viață normală fără tortură psihologică din partea populației din țara de origine pe motiv religios.

Este de asemenea necesar să se evalueze declarațiile făcute de solicitant. Însă, declarațiile solicitantului nu pot fi considerate în abstract, ci trebuie analizate în contextul unor situații concrete, iar cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantei este indispensabilă.

Potrivit, Manualului UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, și anume pct. 38: „Elementului temere - care este o situație de spirit și o condiție subiectivă - îi este adăugat calificativul „bine întemeiat”.

Rezultă că statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul „temeri bine întemeiate” conține deci atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente”.

În acest sens, a fost consultată informația din țara de origine: raportului anual privind drepturile politice și libertățile civile (India - ecoi.net), deși India este o democrație pluripartidistă, guvernul condus de prim-ministrul Narendra Modi și de partidul naționalist hindus Bharatiya Janata Party (BJP) a prezidat politici discriminatorii și o creștere a persecuțiilor împotriva musulmanilor. Constituția garantează libertățile civile, inclusiv libertatea de exprimare și libertatea religioasă, dar hărțuirea jurnaliștilor, a organizațiilor neguvernamentale (ONG-uri) și a altor critici ai guvernului, a crescut semnificativ sub conducerea lui Modi. BJP a folosit din ce în ce mai mult instituțiile guvernamentale pentru a viza adversarii politici.

Musulmanii, castelele programate (Dalits) și triburile programate (Adivasis) rămân marginalizate din punct de vedere economic și social.

Potrivit HRW - Human Rights Watch, (World Report 2024 - India), Guvernul indian, condus de prim-ministrul Narendra Modi, membru al Partidului Bharatiya Janata (BJP), a continuat să aplice politici care discriminează și stigmatizează minoritățile religioase și alte minorități. Acest lucru a dus la creșterea incidentelor de violență comunitară în multe părți ale țării, inclusiv în statul Manipur, unde sute de persoane au fost ucise în confruntări etnice. Poliția din statele guvernate de BJP nu a reușit să investigheze în mod corespunzător crimele împotriva minorităților, în timp ce funcționarii administrativi au răspuns prin pedepsirea sumară a comunităților victime, inclusiv a celor care au protestat împotriva acestor abuzuri. Autoritățile constituționale, precum Comisia națională pentru drepturile omului și cele menite să protejeze drepturile copiilor, femeilor, minorităților religioase, grupurilor tribale și ale daliturilor, nu au funcționat în mod independent.

Cu privire la situația minorităților etnice și religioase și discriminarea în funcție de castă, potrivit sursei *(https://www.ecoi.net/en/document/2089116.htmlY)*, Constituția interzice discriminarea cetățenilor pe motive de religie, rasă, castă sau loc de naștere. Înregistrarea castelor și triburilor a continuat fiind necesară, deoarece guvernele federale și guvernul central au continuat implementarea de programe destinate membrilor inferioare pentru ca aceștia să beneficieze de locuințe mai bune, locuri la școli, locuri de muncă la stat și acces la alimente. In mai multe state, poliția a arestat creștini acuzați că ar fi forțat persoane de alte confesiuni să se convertească. Grupurile creștine au declarant că poliția a ajutat uneori mulțimile care întrerupeau oficierea slujbelor (creștine), mulțimile afirmând că respectivii creștini convertesc forțat hinduși.

Astfel, în urma cercetării pe internet în surse publice de specialitate accesibile publicului și cu ajutorul motoarelor de căutare pe internet în cercetare liberă, în dezgrația solicitantului a fost conceput faptul că, nu au fost găsite informații referitoare la faptul cetățenii Indiei de religie musulmană sunt intimidați de societatea non-musulmană.

S-a menționat de către autoritatea publică pârâtă că, potrivit pct. 71 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, prevede că Declarația universală a drepturilor omului și Pactul internațional relativ la drepturile civile și politice proclamă dreptul la libertatea de gândire, de conștiință și religie, drept ce include atât libertatea unei persoane de a-și schimba religia și convingerile cât și libertatea sa de a-și manifesta religia și convingerile sale deopotrivă în public și în particula, prin educație, practicare, cult și ritualuri.

Potrivit pct. 72 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu

privire la statutul refugiaților, persecuția din „motive religioase” poate lua diferite forme, de exemplu, interzicerea apartenenței la o comunitate religioasă, de a practica un cult în public sau în particular, de a da sau primi educație religioasă, sau aplicarea de măsuri grave de discriminare față de persoane, deoarece își practică religia sau aparțin unei anumite comunități religioase.

În mod normal, simpla apartenența la o comunitate religioasă nu va fi suficientă pentru a justifica temeinicia unei cereri de recunoaștere a statutului de refugiat. Cu toate acestea, pot exista circumstanțe speciale în care simpla apartenență poate fi justificare suficientă, potrivit pct. 73 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților.

În circumstanțele respective, în dezgrația solicitantului s-a stabilit, că *****, nu a individualizat nicio acțiune întreprinsă asupra sa, ce ar prune în pericol atât viața, cât și integritatea personală.

Totodată, potrivit pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției de la 1951 cu privire la statutul de refugiat, „statutul de refugiat se aplică și oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupației, dominației străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga țară de origine sau a cărei cetățenie o are, este obligată să părăsească locul de reședință obișnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara țării sale de origine sau a cărei cetățenie o are” la baza definiției date, rezultă că solicitanta de azil nu a identificat nici un motiv de agresiune, dominație străină sau existența unor evenimente care au tulburat ordinea publică în localitatea sa natală. Nu are nici un motiv de temere, mai mult ca atât, s-a bazat și a relatat informații destul de ambigue.

Cu referire la declarațiile reclamantului precum că a fost presat psihologic din partea societății non-musulmane, de către Inspectoratul General pentru Migrație s-a reținut Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011, privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, care în art. 10 alin. (2) prevede că: atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

În conformitate cu art. 47 din Legea nr. 270/2008, agenți de persecuție sau vătămări grave sunt: a) statul; b) partidele sau organizațiile care au sub control statul sau o parte importantă din teritoriul statului; c) agenții neguvernamentali, în

cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la lit. a) și b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave în sensul art.47[1].

Potrivit art. 47[1] din Legea nr. 270/2008. Agenții de protecție (1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai de către: a) stat; b) partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia, cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alin.(2). (2) Protecția împotriva persecuției sau vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. Aceasta se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alin.(l) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, atunci când dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

S-a mai menționat că, potrivit pct. 65 din Manualul referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, în mod normal, persecuția este legată de acțiunile autorităților unei țări. Ea poate emana, de asemenea, de la părți ale populației ce nu respectă standardele stabilite de legile țării respective. Unul din cazuri poate fi intoleranța religioasă, ce duce la persecuție, într-o țară altfel laică, unde unele fracțiuni ale populației nu respectă credințele religioase ale celorlalți. Acolo unde actele grave de discriminare sau altele infracționale sunt comise de populația locală, acestea pot fi considerate ca persecuție dacă sunt tolerate cu bună știință de autorități sau dacă autoritățile refuză, sau se dovedesc incapabile să ofere o protecție adecvată.

Astfel, s-a concluzionat de către pârât că, în conformitate cu prevederile art. 44 lit. (c) din Legea 270/2008, declarațiile solicitantului de azil cu privire la temerea sa privind pe „motiv religios” sunt considerate incoerente și neplauzibile.

Se poate de a presupune că, în general, o persoană nu și-ar abandona casa și țara decât constrânsă de motive imperioase, exceptând situațiile în care ea o face în căutarea aventurii sau pur și simplu ca să vadă lumea. Pot exista multe motive de constrângere care sunt imperioase și care pot fi înțelese, dar numai un motiv a fost desemnat drept criteriu al calității de refugiat. Expresia „în urma unei temeri bine întemeiate de a fi persecutată” - pentru motivele menționate în definiție, prin indicarea unor motive specifice - face în mod automat ca toate celelalte motive de a se refugia să devină irelevante pentru definiție. Aceasta exclude deci persoanele care sunt victime ale foametei sau ale dezastrelor naturale, cu excepția cazului când ele au totodată temeri bine întemeiate de a fi persecutate pentru unul din motivele prevăzute. Oricum, astfel de alte motive nu pot fi în totalitate irelevante în procesul

de determinare a statutului de refugiat, din moment ce toate consecințele trebuie luate în considerație pentru o înțelegere corectă a cazului solicitantului.

Totodată, de către autoritatea publică pârâtă s-a apreciat că solicitantul de azil a părăsit țara de origine în mod legal, având tangență directă cu autoritățile de stat, ceea ce constată faptul că dânsul nu se afla în vizorul autorităților de stat, ca o persoană ce ar prezenta un pericol național. Astfel, potrivit pct. 106 din Manualul UNHCR privind proceduri și criterii de acordare a statutului de refugiat în baza Convenției de la Geneva din 1951 cu privire la statutul refugiaților, ori de câte ori este posibil, protecția națională are prioritate față de protecția internațională.

De asemenea, s-a reținut că solicitantul de azil a deținut un permis de ședere pe teritoriul Republicii Moldova. La 20 martie 2024, dreptul de ședere i-a fost revocat. Urmare a imposibilității prelungirii permisului de ședere, reclamantul a manifestat voința de a solicita azil pe teritoriul Republicii Moldova. Manifestarea de voință a solicitării azilului pe teritoriul Republicii Moldova este considerată de către Inspectoratul General pentru Migrație ca pseudo-legalizare pe teritoriul Republicii Moldova. Astfel, acest motiv a fost calificat ca un *motiv economic.*

În acest sens, s-a reținut că, potrivit Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților pct. 62, un emigrant economic este o persoana care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, *este un emigrant economic și nu un refugiat.*

Concomitent, s-a specificat că reclamantul nu a probat faptul că, în privința sa au fost aplicate acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

La evaluarea acestui element, a fost luat în considerare faptul că, solicitantul de azil nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enumerate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo astfel s-a apreciat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Totodată, din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție, mai mult ca atât s-a apreciat că solicitantul de azil nu a individualizat nici o temere față de țara de origine.

Astfel, s-a concluzionat că nu sunt suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul de azil să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270/2008.

În conformitate cu prevederile art. 42 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, la soluționarea cererilor de azil autoritățile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt și de drept care ar putea conduce la soluționarea cauzei chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menționată expres în cererea de azil sau în plângere.

Astfel a fost analizat și posibilitatea acordării protecției umanitare în conformitate cu art. 19 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real.de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Prin vătămări grave, în sensul legii menționate, se înțelege prezența uneia din următoarele situații a) existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; c) amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

a) *Analiza existenței unei condamnări la pedeapsa capitală sau existența pericolului execuției.* În urma analizei acestui element în baza afirmațiilor solicitantului din nota de interviu, a fost conchis faptul că solicitantul de azil nu este expus unui risc serios de a fi condamnat la moarte sau de a executa o astfel de pedeapsă, acesta nesăvârșind nici o infracțiune pentru care să fie urmărită de către autorități.

b) *Analiza vătămărilor grave de tortură sau tratamente ori pedepse inumane sau degradante.* În conformitate cu Convenția împotriva torturii și altor pedepse și tratamente cu cruzime, inumane sau degradante, adoptată la New York la 10 decembrie 1984, ratificată de Republica Moldova la data de 31.05.1998, termenul „tortură“ desemnează orice act prin care se provoacă unei persoane, cu intenție, o durere sau suferințe puternice, de natură fizică sau psihică, în special cu scopul de a obține, de la această persoană sau de la o persoană terță, informații sau mărturisiri, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană 1-a comis sau este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiune asupra unei terțe persoane, sau pentru orice alt motiv bazat pe o formă de discriminare, oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau suferință sunt provocate de către un agent al autorității publice sau orice altă persoană care acționează cu titlu oficial, sau la instigarea sau cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane. Analizând declarațiile solicitantului, dânsul nu a fost supus unor astfel de tratamente, el părăsind țara de origine, din alte considerente.

c) *Analiza riscului serios de amenințări grave și individuale, la adresa vieții sau integrității corporale a unui civil, urmare a violenței generalizate în situații de conflict armat intern sau internațional.* În urma analizei surselor de informații publice și anume rapoartele:(Raportul anual privind drepturile politice și libertățile civile) Freedom House (Autor): „Freedom in the World 2024 - India”, s-a concluzionat faptul că în prezent pe teritoriul Indiei nu se desfășoară conflict armat internațional sau intern, fapt ce ar conduce la aplicarea prezentei prevederi legale.

Suplimentar, s-a atras atenția asupra faptului că, potrivit art. 19 din Legea nr.270/2008, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

Astfel, s-a menționat că solicitantul de azil nu a invocat argumente palpabile sau probe veridice care să demonstreze că la reîntoarcerea sa în țara de origine există un risc real de a suferi vătămările grave.

De asemenea, s-a concluzionat că solicitantul de azil nu a fost constrâns să părăsească țara de origine într-un mod forțat și nu riscă de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susțină afirmațiile sale cu probe incontestabile și convingătoare.

Luând în considerare informația din țara de origine a solicitantului de azil, s-a apreciat că nu au fost găsite informații referitoare la existența unor schimbări în situația din țară, care ar pune în pericol viața și libertatea persoanei în cauză și de

asemenea, nu au fost găsite rapoarte ce ar înregistra unele încălcări grave ale drepturilor omului.

În ședința de judecată, reclamantul *****, reprezentat de avocata Natalia Găină, a fost asistat de interpretul Talukder Sydur, care a fost admis în cadrul ședinței de judecată cu consimțământul tuturor participanților la proces, fiind prevenit contra semnătură asupra răspunderii ce o poartă în caz de interpretare sau traducere intenționat incorectă, conform art. 312 din Codul penal al RM.

***** și avocatul său Natalia Găină au susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentantul autorității publice pârâte, Iulia Grossu, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ

(acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ

se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de *****, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație al MAI privind anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită act administrativ favorabil, întrunește condițiile pentru admisibilitate unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Din actele cauzei, explicațiile expuse în acțiune și referință, se reține că, reclamantul ***** s-a născut la *****, în or. *****, India, fiind cetățean al Indiei, este de naționalitate indian și de religie musulman.

La 18 aprilie 2024, ***** s-a adresat cu cerere de azil în Republica Moldova.

Cu referire la motivul plecării din țara de origine, ***** a susținut că, inițial a plecat în Emiratele Arabe Unite, or. Dubai, unde la ambasada Republicii Moldova a obținut viză turistică. Astfel, la 02 februarie 2024, a sosit în Republica Moldova, angajându-se în funcția de croitor la compania „LORIDON”. Însă, din considerentul cu nu i s-a achitat salariul, reclamantul a menționat că s-a pomenit în situația de aflare ilegală pe teritoriul țării, astfel, solicitând azil.

A mai declarat că, sosirea sa în Republica Moldova l-a costat suma de 4000 dolari (SUA), bani împrumutați și pe care trebuie să-i restituie.

Un alt motiv invocat de reclamant, a fost legat de apartenența la religia musulmană. ***** a relatat că musulmanii constituie 10-15% din populația Indiei, majoritatea sunt de religie hindi, din care motiv permanent este presat psihologic din partea societății non-musulmane. A schimbat și locul de trai în altă regiune dar, situația nu s-a schimbat.

Referitor la motivul solicitării azilului, acesta a declarat, că din cauza că permisul de ședere i-a fost anulat, aflarea pe teritoriul Republicii Moldova devenise ilegală. Urmare, a decis să rămână în continuare pe teritoriul Republicii Moldova pentru a activa și a avea o viață normală fără tortură psihologică din partea populației din țara de origine pe motiv religios.

La 21 octombrie 2024, a fost emisă decizia nr. *****/DAA a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI cu privire la respingerea cererii de azil (f.d. 13-18).

În motivarea soluției adoptate, autoritatea publică pârâtă a reținut că din analiza conceptului fundamental de temere bine întemeiată de persecuție, sub aspectul celor două elemente care îl compun, elementul subiectiv și cel obiectiv, nu rezultă existența unei temeri sau a unei probabilități de persecuție în sensul Convenției din 1951, iar cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova. Totodată, din analiza cererii de azil din perspectiva încadrării în elementele definiției protecției umanitare în conformitate cu art. 45 alin. (3) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, cererea solicitantului ***** nu îndeplinește condițiile necesare pentru acordarea protecției umanitare conform art. 19 al Legii nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

La 16 decembrie 2024, decizia nr. *****/DAA a Direcției Azil și Apatridie a Inspectoratului General pentru Migrație al MAI a fost contestată în instanța de judecată de reclamant, solicitând anularea actului administrativ și obligarea autorității publice să emită un act administrativ favorabil. Astfel, cererea de chemare în judecată constituie acțiune în contestare și obligare calificată în temeiul art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ, care prevede că acțiunea în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare).

În drept, potrivit art. 277 – 278 din Codul de procedură civilă, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluţionare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanţei judecătoreşti competente pentru anularea actului,

repunerea în drept şi repararea prejudiciului. Acţiunile în contenciosul administrativ se examinează de instanţele judecătoreşti respective conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite de legislaţia contenciosului administrativ.

În conformitate cu prevederile art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171.

În temeiul art. 224 alin. (1) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: a) în baza unei acțiuni în contestare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual, precum și o eventuală decizie de soluționare a cererii prealabile, dacă acestea sunt ilegale și prin ele reclamantul este vătămat în drepturile sale; b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată; c) în baza unei acțiuni în realizare, obligă la acțiune, tolerare sau inacțiune, dacă o astfel de pretenție a reclamantului este întemeiată; d) în baza unei acțiuni în constatare, constată existența sau inexistența unui raport juridic ori nulitatea unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ, dacă raportul juridic există sau, respectiv, nu există ori actul administrativ individual sau contractul administrativ este nul; e) în baza unei acțiuni de control normativ, anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul; f) respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

Potrivit art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În temeiul art. 225 alin. (4) din Codul administrativ, alte limitări ale examinării judiciare în cauzele de contencios administrativ sunt reglementate expres prin legi speciale.

În conformitate cu prevederile art. 93 alin. (1) – (3) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția.

Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele

atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În conformitate cu art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, în condițiile prezentei legi, pe teritoriul Republicii Moldova persoanei i se acordă una din următoarele forme de protecție: a) statutul de refugiat; b) protecție umanitară; c) protecție temporară; d) azil politic.

Potrivit art. 17 alin. (1) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Conform art. 6 alin. (1) lit. a)-c) din Legea 200 din 16 iulie 2010 privind regimul străinilor în Republica Moldova stabilește că, intrarea pe teritoriul Republicii Moldova este permisă străinilor care întrunesc următoarele condiții: posedă un document de călătorie valabil, recunoscut sau acceptat de Republica Moldova, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu se prevede altfel; posedă viză acordată în condițiile prezentei legi sau, după caz, permis de ședere valabil ori buletin de identitate pentru refugiați sau pentru beneficiarii de protecție umanitară, dacă prin tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte nu s-a stabilit altfel; prezintă documente care justifică scopul intrării și fac dovada existenței unor mijloace corespunzătoare atât pentru întreținerea pe perioada șederii, cât pentru întoarcere în țara de origine sau pentru tranzit de către un alt stat în care există siguranța că li se va permite intrarea.

Reieșind din prevederile art. 56 lit. a)-f) din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, la analizarea cererii de azil, se va ține cont: de vârsta, de trecutul, inclusiv cel al rudelor apropiate, de identitatea, naționalitatea, țările și locurile de reședință anterioare, de cererile anterioare de azil, de rutele de tranzit, documentele de identitate și de călătorie, de motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție; de faptele relevante referitoare la țara de origine, la momentul luării deciziei, inclusiv de legile și regulamentele din țara de origine și de modalitatea în care sunt aplicate; de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine; de situația individuală sau de circumstanțele personale ale solicitantului: reprezintă ele persecuție sau vătămări grave; de acțiunile solicitantului, ulterioare părăsirii țării de

origine: au fost ele direcționate exclusiv sau în principal spre crearea condițiilor necesare depunerii cererii de azil, evaluării posibilității ca aceste acțiuni să conducă la persecuție sau la cauzarea unor vătămări grave solicitantului în cazul reîntoarcerii în țara de origine; de existența posibilității ca solicitantul să beneficieze de protecția unei alte țări, a cărei cetățenie a dobândit-o.

În conformitate cu art. 11 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, nici un solicitant de azil nu va fi expulzat sau returnat de la frontieră ori de pe teritoriul Republicii Moldova.

Conform art. 19 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, protecția umanitară se acordă străinului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat, dar în a cărui privință există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește să obțină protecția respectivei țări.

După cum rezultă din conținutul art. 45 alin. (3) lit. a)-c) al Legii privind azilul în Republica Moldova, prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înțelege prezența uneia din următoarele situații: existența unei condamnări la pedeapsă capitală sau existența pericolului execuției; tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în țara sa de origine; amenințarea gravă și individuală la viața sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violență generalizată în situații de conflict armat internațional sau intern.

Potrivit prevederilor art. 51 alin. (1) lit. a)-c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil se depune personal de către străin, de îndată ce: s-a prezentat în punctul de trecere a frontierei de stat și se află pe teritoriul Republicii Moldova; se află pe teritoriul Republicii Moldova; în țara de origine a străinului cu drept de ședere în Republica Moldova au survenit evenimente care îl determină să ceară protecție.

Potrivit art. 60 din Legea privind azilul în Republica Moldova, după intervievarea solicitantului de azil, în baza informaţiei pregătite de Direcţia azil şi integrare, şeful acestei direcţii emite una din următoarele decizii: a) recunoaşterea statutului de refugiat; b) acordarea protecţiei umanitare; c) respingerea cererii de azil. Decizia privind acordarea protecţiei umanitare va cuprinde şi motivele nerecunoaşterii statutului de refugiat. Orice decizie a Direcţiei azil şi integrare privind cererea de azil se comunică de îndată solicitantului în scris, prin comunicare directă sau prin trimitere poştală la ultima lui adresă declarată. La solicitare, se eliberează către ÎCNUR o copie de pe decizie. În cazul acordării unei forme de protecţie, Direcţia azil şi integrare informează beneficiarul despre drepturile şi obligaţiile sale. În cazul respingerii cererii de azil, în decizie se indică

dreptul şi termenul în care solicitantul de azil poate ataca, precum şi obligaţia de a părăsi teritoriul Republicii Moldova la expirarea termenului de 15 zile de la data rămânerii irevocabile a deciziei privind respingerea cererii sale de azil

Conform art. 63 alin. (2) lit. a) din Legea privind azilul în Republica Moldova, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă, solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Astfel, se reține că, prin noțiunea de azil se înțelege, o instituție juridică prin al cărei intermediu statul oferă străinului protecție, recunoscându-i statutul de refugiat și acordându-i protecție umanitară, protecție temporară sau azil politic, iar beneficiar de protecție internațională este cetățeanul străin sau apatrid căruia i s-a recunoscut statutul de refugiat sau i s-a acordat protecție umanitară.

Prin urmare, se atestă că, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat.

În același timp, instanța notează că, este important de stabilit dacă solicitantul implicat s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări.

Așadar, în sensul celor enunțate, instanța reține că, reclamantul ***** s-a adresat către Inspectoratul General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie cu cerere de azil (f.d. 1-2, dosar administrativ).

În cadrul notei de interviu întocmită la 09 octombrie 2024, la sediul Inspectoratului General pentru Migrație, reclamantul a declarat că nu a fost amenințat personal în țara de origine, nu face parte dintr-un partid politic, nu a suferit vreo condamnare în țara de origine, nu a fost arestat, reținut sau judecat. Din țara de origine a plecat legal în ianuarie 2024 în or. Dubai. În Republica Moldova a venit în luna februarie 2024, tranzitând Turcia, prin aeroportul internațional Chișinău.

Se constată că reclamantul a părăsit țara de origine în mod legal, având tangență directă cu autoritățile de stat, iar acest fapt denotă că autoritățile din India nu îi îngrădesc dreptul la libera circulație, or în cazul în care ar fi existat probleme cu autoritățile din țara de origine, cum ar fi persecuții din partea statului, urmărire de către organele de drept, acestea nu ar fi putut părăsi teritoriul Indiei, cel puțin în mod legal.

Cu privire la motivul invocat de reclamant întru acordarea statutului de refugiat, instanța reține că, cercetând starea de fapt, nu s-au constatat în raport cu solicitantul de azil *****, cetățean a Indiei, temeri bine întemeiate și justificate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, că el se află în afara țării a cărei cetățenie o deține datorită acestei temeri și nu dorește să se pună sub protecția acestei țări și ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Așadar, reclamantul nu a prezentat nici Inspectoratului General pentru Migrație din cadrul MAI, nici instanței de judecată probe pertinente, concludente și admisibile privind prezența unor temeri bine întemeiate că ***** a fost persecutat în țara sa de origine pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică și datorită acestor temeri nu se poate afla sub protecția țării a cărei cetățeniei o deține sau datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

Instanța de judecată reține că, reclamantul nu a probat faptul că în privința sa au fost aplicate acte de persecuție, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului; să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută, după cum ar fi: acte de violență fizică și psihică, inclusiv a celor de violență sexuală; măsurilor legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii sau care sunt aplicate într-o manieră discriminatorie; acuzări sau pedepsei discriminatorii sau disproporționați; acuzări sau pedepsiri ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci când îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvârșirea de infracțiuni sau de acte care cad sub incidența clauzelor de excludere prevăzute la art. 17 al Legii specificate supra; abuzuri și acte discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

Astfel, reieșind din materialele dosarului, instanța de judecată reține cu certitudine că, reclamantul ***** a părăsit țara de origine în lipsa unor circumstanțe care l-ar fi constrâns la asemenea pas. Mai mult ca atât, reclamantul a

părăsit țara de origine în baza actelor de identitate eliberate de autoritățile Indiei, respectiv, nu a probat afirmația că se teme de persecuțiile sau de riscul real de a fi suspus unor vătămări grave la care urmează a fi supus în țara sa de origine – India, or, nu au fost relevate niciun fel de circumstanțe sau probe care să arate că la revenirea sa în țara de origine, acesta ar putea fi supus unui risc real de tratamente inumane.

Suplimentar, în cadrul notei de interviu, reclamantul a declarat că în luna februarie 2024 a venit în Republica Moldova, unde s-a aflat în baza permisului de ședere cu scop de muncă, permisul de ședere nu i-a fost prelungit, din acest motiv a solicitat azil. Mai mult ca atât, în cadrul interviului reclamantul a comunicat că motivul care a stat la baza plecării din țara de origine, este că în India nu are de lucru (f.d. 19 dosar administrativ).

De asemenea, atât în cadrul notei de interviu, cât și în cadrul ședinței de judecată, reclamantul a declarat că de fapt *a venit în Republica Moldova pentru a munci, deoarece are de restituit suma de 4000 dolari, bani împrumutați ca să vină în Republica Moldova. Mai mult ca atât, reclamantul a comunicat că, dacă cererea de azil va fi respinsă de către Inspectoratul General pentru Migrație, acesta va pleca în altă țară să caute de lucru și să solicite azil* (f.d. 17-18 dosar administrativ).

Astfel, se constată că motivul reclamantului de a se afla pe teritoriul Republicii Moldova poate fi calificat ca *un motiv economic*.

Potrivit Manualului referitor la proceduri și criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenției din 1951 și a Protocolul din 1967 privind statutul refugiaților pct. 62, un emigrant economic este o persoană care, din motive diferite de cele conținute în definiția refugiatului, își părăsește voluntar țara în vederea stabilirii sale în altă parte. El se poate deplasa din dorința de schimbare sau de aventură, din motive familiale sau din alte motive de natură personală. Dacă acesta se deplasează exclusiv din considerente economice, este un emigrant economic și nu un refugiat.

Statutul de refugiat nu este determinat doar de simpla existență a unei stări de spirit a celui în cauză, ci și de situația obiectivă pe care se bazează aceasta. Termenul de: „temeri bine întemeiate”, conține atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, iar pentru determinarea existenței unei temeri bine întemeiate trebuie luate considerație ambele elemente.

În conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) al Legii privind azilul în Republica Moldova, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autoritățile competente trebuie să se bazeze atât pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele care s-au desfășurat ulterior părăsirii țării sale de origine, iar în sensul dat, reclamantul nu a prezentat nicio probă.

În acest context, au fost evaluate declarațiile făcute de solicitantul de azil – *****, însă declarațiile și acțiunile reclamantului nu puteau fi considerate în abstract și au fost analizate în contextul unor situații concrete, cunoașterea condițiilor din țara de origine a solicitantului fiind indispensabilă.

La caz, pct. 22 din Manualul UNHCR privind proceduri şi criterii de determinare a statutului de refugiat în baza Convenţiei de la 1951 cu privire la statutul refugiaţilor, prevede că „statutul de refugiat se aplică şi oricărei persoane care datorită agresiunii externe, ocupaţiei, dominaţiei străine fie într-o parte a teritoriului fie în întreaga ţară de origine sau a cărei cetăţenie o are, este obligată să părăsească locul de reşedinţă obişnuită pentru a căuta refugiu într-un alt loc din afara ţării sale de origine sau a cărei cetățenie o are”.

La baza definiției date rezultă că, solicitantul de azil nu a identificat niciun motiv de agresiune, dominaţie străină sau existenţa unor evenimente care au tulburat ordinea publică în ţara de origine; nu are niciun motiv de temere, mai mult ca atât s-a bazat și a relatat informații destul de neclare.

Astfel, temerea invocată de solicitant privind motivul solicitării azilului, nu este una întemeiată și nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în țara de origine, viața și integritatea corporală a acestuia să fie pusă în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitantul ***** să fie supus acțiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale care să constituie acte de persecuție ce ar face aplicabile prevederile art. 45 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 270 privind azilul în Republica Moldova.

Instanța reține că, în urma cercetării pe internet în surse publice de specialitate accesibile publicului și cu ajutorul motoarelor de căutare pe internet în cercetare liberă, în dezgrația solicitantului a fost conceput faptul că, nu au fost găsite informații referitoare la faptul cetățenii Indiei de religie musulmană sunt intimidați de societatea non-musulmană.

Mai mult ca atât, în cadrul ședinței de judecată reclamantul a comunicat că de fapt problemele în legătură cu religia se manifestă prin faptul că bunicul acestuia și-a schimbat religia și localnicilor aceasta nu le place, respectiv această nemulțumire se răsfrânge și asupra reclamantului. În circumstanțele menționate s-a reținut că, *reclamantul este de religie musulmană de la naștere*, religia musulmană nu este interzisă în țara de origine și probleme cu autoritățile în legătură cu religia nu a avut.

Suplimentar, potrivit *(https://www.ecoi.net/en/document/2089116.htmlY)*, cu privire la situația minorităților etnice și religioase și discriminarea în funcție de castă, Constituția interzice discriminarea cetățenilor pe motive de religie, rasă, castă sau loc de naștere. Înregistrarea castelor și triburilor a continuat fiind necesară, deoarece guvernele federale și guvernul central au continuat implementarea de programe destinate membrilor inferioare pentru ca aceștia să

beneficieze de locuințe mai bune, locuri la școli, locuri de muncă la stat și acces la alimente. În mai multe state, poliția a arestat creștini acuzați că ar fi forțat persoane de alte confesiuni să se convertească. Grupurile creștine au declarant că poliția a ajutat uneori mulțimile care întrerupeau oficierea slujbelor (creștine), mulțimile afirmând că respectivii creștini convertesc forțat hinduși.

Astfel, se constată că reclamantul, nu a putut să explice circumstanțe pe care le-a invocat în susținerea acțiunii sale. În așa mod, este afectat principiul credibilității, or, acesta nu a prezentat probe în susținerea pretențiilor sale.

Din raționamentele expuse, instanța constată temeinicia și legalitatea acțiunilor autorității pârâte la emiterea Deciziei nr. *****/DAA din 21 octombrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil, or, reclamantul, ***** nu a probat faptul că a fost și poate fi supus persecuției în țara de origine, că există riscul real de a fi supus unor vătămări grave, respectiv, în privința reclamantului nu sunt întrunite condițiile legale pentru acordarea unei forme de protecție prevăzute de art. 16 din Legea nr. 270 din 18 decembrie 2008 privind azilul în Republica Moldova.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată, la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului de anulare a deciziei nr. *****/DAA din 21 octombrie 2024, iar alegațiile invocate în susținerea acțiunii înaintate poartă caracter formal, nefiind confirmate prin probe pertinente și concludente în acest sens, fiind combătute prin argumentele autorității publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

Se reține prevederile art. 137 din Codul administrativ, potrivit cărora (1) În exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. (2) Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. (3) Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. (4) Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Astfel, se constată că, reieșind din circumstanțele cauzei, autoritatea publică pârâtă a aplicat legea, discreția sa reducându-se la alegerea consecinței juridice, respectiv, soluției legale, tratarea neidentică a stărilor de fapt având un motiv obiectiv, stabilit de lege.

Totodată, în conformitate cu art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificând exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, instanța

de judecată constată că, la examinarea cererii solicitantului de azil, autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar cu luarea în considerare a tuturor faptelor relevante, a respectat limitele legale și a acționat conform scopului acordat prin lege.

Având în vedere faptul că instanța de judecată s-a expus asupra argumentelor de principiu invocate de partea reclamantă, în rest, instanţa de judecată respinge argumentele reclamantului și ale reprezentantului reclamantului și consideră că nu este necesar să răspundă la fiecare în parte, acestea fiind vădit neîntemeiate, ori, în sensul jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului obligă, inter alia, instanţele naţionale să examineze adecvat declarațiile, argumentele şi probele, cu toate acestea, deşi articolul 6 § 1 al Convenției obligă instanţele să-și motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanțelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, §§ 59 și 61, Series A nr. 288, și Burg v. France (dec.), nr. 34763/02, ECHR 2003-II).

Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea Ruiz Torija v. Spain și Hiro Balani v. Spain, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A și 303-B, § 29 și, respectiv, § 27; și Helle v. Finland, 19 decembrie 1997, § 55, Reports of Judgments and Decisions 1997-VIII, inclusiv hotărârea Curţii Europene a Drepturilor Omului pronunţată în pricina Fomin v. Moldova, nr. 36755/06, § 31, 11 octombrie 2011).

Potrivit art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actului administrativ individual defavorabil, nu atinge nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a actului administrativ, or, actul contestat este emis conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organul competent.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, precum și criticile aduse către reclamant referitor la acțiunile autorității publice pârâte, instanța de judecată conchide că, decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. *****/DAA din 21 octombrie 2024 cu privire la respingerea cererii de azil, este legală și întemeiată.

Subsecvent, instanța de judecată conchide și asupra netemeiniciei cerinței reclamantului privind obligarea autorității publice pârâte să acorde azilul pe teritoriul Republicii Moldova, pretenția urmând să fie respinsă ca neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225, 229, 232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, Direcția azil și apatridie, privind anularea deciziei nr. *****/DAA din 21 octombrie 2024 și obligarea pârâtului să-i acorde azilul pe teritoriul Republicii Moldova.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu